

Experiència de contacte amb la Ciutat de la Llum

breu descripció d'experiència personal en temes relacionats amb els treballs d'Escola

M'agradaria descriure una experiència personal realitzada en 2010 durant la pràctica de la disciplina morfològica proposada als postulants de l'Escola de Silo. És una experiència personal interna de contacte amb el que, amb una certa aproximació, pot definir-se com la "ciutat de la llum".

L'experiència va tenir lloc de la següent manera. Com de costum, em vaig asseure en la cadira per a fer els exercicis de rutina de la disciplina morfològica. Estava practicant el vuitè pas, en el qual et proposa sentir el "buit del buit". Al principi vaig tenir un moment de dificultat i poca concentració. Llavors, insistint en la cerca del registre del buit, va aparèixer aquesta experiència per a mi extraordinària, que va introduir una nova variació en la meua visió de la realitat.

Després de l'exercici proposat, vaig insistir en l'esforç d'allunyar-se del punt central, creant el buit. Vaig ampliar el registre cap als límits que s'esvaeixen fins que desapareixen, però que continuen sent absolutament reals. Vaig passar un temps indeterminat en aquest esforç quan més intens, més immaterial. La distància des del centre va crear el buit, així com la desaparició dels límits. Insisteixo amb gran intensitat una, dues, diverses vegades...

Em vaig trobar prop del final d'un túnel. Una mica més endavant, es va obrir un espai lluminós. Fora m'esperava, horitzontal, el lloc des de sempre desitjat, el Lloc dels Llocs. Allí estava magnífic, a l'esplanada lluminosa una mica a la dreta.

Estava a la vora d'un gran espai ple de sers estimats i d'amics. L'atmosfera era molt reconfortant i lluminosa, immersa en una llum clara i transparent i l'aire fresc omplia els pulmons.

Em vaig deixar portar per aquest registre de gran benestar. Estava en èxtasi, profundament absorbt, sorprès dins de mi i suspès en una pau sense nom. He vist que en aquesta ciutat no hi ha res a treure o afegir. Tot està com hauria d'estar. No hi ha res a témer. No hi ha ni abans ni després, ni fred ni calor.

En aquest lloc vaig trobar a tots els éssers humans, passats, presents i futurs.

Vaig sentir el clar registre d'estar en el lloc més anhelat, l'estatge més volguda, on tots, tard o d'hora, convergeixen. Tot era d'una gran simplicitat i una bellesa incomparable.

Vaig tenir la sensació de tocar una regió interna molt profunda, amb un espai i temps diferents als habituals. L'impacte d'aquesta experiència va disminuir i va relativitzar la meua creença en la mort.

Com a resultat d'aquesta experiència, han sorgit preguntes sobre la seva veracitat i la possibilitat de ser compartida, la qual cosa deixa la porta oberta per a una major investigació. Mentrestant, comparteixo aquesta breu descripció com a humil contribució al conjunt de l'Escola.

Quatre anys després de l'experiència, durant un viatge a Turquia, vaig visitar l'esplanada enfront de l'amfiteatre d'Efes i em va semblar veure el mateix paisatge ja vist en l'experiència.

Antonio Raffaele Antonucci
Parcs d'estudi i reflexió - Pravikov
28 de gener de 2020

--

Traducció al català: Pilar Paricio